

כששאלוהו אנשיו, ומה עם שאר הסימנים? ענה ואמר: כבר מילתי אמורה,
שאפילו בשעת ההכרח, אומרים רק את החצי!...

האדמו"ר רבי מנחם מענדל האגר זצ"ל מווישאווה, המשיך בדרכו, לפרש ולבאר את שאר סימני הסדר. וכה אמר: אם תוציא מפיד רק את מחצית הדיבור, "מוציא מצה" - תוציא ותחסוך מחלוקת מצה ומריבה. מה טעם? "מרוו כורך" - משום שכל מחלוקה ומריבה, כרוך בה צרות ומרורות. אם כה תעשה, הרי "שולחן עורך" - תזכה לפרנסה טובה, שהרי כבר אמרו חכמינו ז"ל (מובא ב"מדרש תלפיות") ש"מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות". זאת ועוד: "צפון" - יוריקו לך משמים זהב [= "מצפון זהב יאתה" - איוב ל"ז, כ"ב]. "ברך הלל נרצה" - תהיה לך הרחבת הדעת, ותוכל לברך ולהודות לה' יתברך על כל הטובה, ובכך תהיה מרוצה לפניו.

"קדש..."

ההידור בהלכה הביאתו לידי ריקוד של שמחה

הבה נראה, איזה דבר יכול היה להוציא את הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, אוצר החכמה, ולהביאו לידי ריקוד?

הבה נעמוד יחד, על פשר הריקוד הנדיר!...

בביתו היה מונח גביע כסף, מירושת זקינו המקובל הגדול, הגאון הקדוש בעל ה"לשם" זצ"ל. גביע זה היה חביב מאוד אצל נכדו - הרב אלישיב.

הלא כל אימת שקידש המקובל בעל ה"לשם" זצ"ל, בלילי שבתות על כוס זה, וכאשר היה מונח לפניו בשעת אמירת ההגדה בכל ליל התקדש חג פסח, כשסיפר ביציאת מצרים בסילודין, ושתה ממנו את ארבע הכוסות - מי מסוגל להעלות על דעתו, השגה כל-דהיא, מדריגה הכי-קטנה, סתרי עולמות עליונים, כוונות עילאיות - שכיוון בהן בעל ה"לשם". אשרי עין ראתה זאת!

כיון שגביע זה נוצק בטרם נודעה הכרעתו של הגאון בעל ה"חזון איש"

אוצר החכמה

זצ"ל, בנוגע ל"שיעור רביעית", לא היה ביכלתו של הרב אלישיב זצ"ל, לקדש עליו ברוח רגועה. ככל שגבר רצונו העז להשתמש בחפץ כה מקודש - לא הצליח, והכוס נשאר בארון...

שנה אחת ביטא את צערו בפני **חתנו הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א**, ותינה בפניו את כאבו. כשהבין חתנו ונוכח לדעת, עד היכן הדברים מגיעים, החליט לנסות מה שביכלתו לעשות, כדי להפיס את דעתו הגדול של חותנו הגאון.

הוא פנה לאחד מבני משפחתו, שהבין בענינים אלו, והלה מסר את הגביע ל"צורפים" שטיפלו בו בעדינות וזהירות יתירה, עד שהצליחו להוסיף לגובהו של הגביע. מעתה, הכיל הכוס "שיעור רביעית" אף לפי הכרעתו ושיטתו של ה"חזון איש".

כשהגיע הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, לבית חותנו, עם הגביע, לקחו הגאון בידיו, ושוב לא יכול היה לעצור בעד רגשותיו, שגאו ופרצו מעל ומעבר. הוא יצא מכליו, ופרץ בריקוד של שמחה!

מחזה נדיר שלא נראה מעולם ...!

וכי מילתא זוטרתי היא? שנים רבות נמנע ממנו לקדש בו ולעטר את שולחן החג, ועכשיו כאשר קיבל לידו את הכוס הקדוש, ושיעורו עוד מתאים להכרעתו של ה"חזון איש"!

ובעצם, על מה רקד הגאון? על הכוס, בו כיוון זקינו הקדוש כוונות נסתרות וטמירות? מי יודע! אולי. אין לנו השגה בנסתרות!

אך זה ברור, עיקר רקידתו ושמחתו היתה כשעלתה בידו להוסיף הידור בהלכה. כך נפסק ב"שולחן ערוך" (תע"ב ס"ב): "יסדר שולחנו יפה, בכלים נאים כפי כוחו". הכלי הנאה ביותר שהיה ברשותו של הגאון הרב אלישיב זצ"ל, היה הגביע של זקינו, ענק הקבלה, בעל ה"לשם"...

הידור בהלכה!

דקדוק נוסף בהלכה!

זה מה שהוציאו מכליו, והביאו לידי ריקוד של שמחה ...!

(חשוקי חמד)